

királyi adóügyi utmutató és ellenőrző hivatal hatáskörébe tartozik. Ebből a hatásköréből folyólag pedig nemcsak joga, de kötelessége is az ellenőrzés alkalmával észlelt adórövidítések eseteiben a megrövidített adóösszeg befizetésére az adózó felet kötelezni s evégből, ha az adórövidítést a külföldről behozott áruk után észleli, nem kell a vámhivatalhoz fordulnia, annál kevésbé, mert a vámhivatalnak az általános forgalmiadó kezelése körüli szerepe az adó kivetésével és beszedésével véget ér s annak helyesbitésére sem a törvény, sem a végrehajtási utasítás nem ad részére hatáskört.

Az adóügyi utmutató és ellenőrző hivatal tehát saját hatáskörében jogosan kötelezte panaszost az általa összezszerűség szempontjából különben sem kifogásolt, sőt az ellenőrzés alkalmával kifejezetten is helyesnek elismert adókülönbözet befizetésére; ezért a panasznak helyet adni nem lehetett.

Az adózó meghallgatása nélkül, az adóellenőr egyoldalú jelentése alapján forgalmiadó nem róható ki. (Közigazgatási Biróság 3087/1923. P. szám.)

A panasszal megtámadott végzés az adóellenőrnek jegyzőkönyv felvétele és az adózó meghallgatása nélkül tett egyoldalú jelentése alapján hozott, tehát az adózó fél kifogásainak és észrevételeinek ismerete nélkül.

Mint hogy ez az eljárás a 130.000/1921. sz. pénzügyminiszteri végrehajtási utasítás 85. §-ának 4. bekezdésében foglalt rendelkezéseknek meg nem felel és az így hozott határozat az ügy érdemleges elsőfokú elbírálásának nem tekinthető: a felterjesztő hatóságot új, szabályszerű határozathozatalra kellett utasítani.

Szabálytalanul lerótt forgalmiadóbélyeget nemlétezőnek kell tekinteni. (Közigazgatási Biróság 8865/1923. P. szám.)

A szabálytalanul lerótt bélyeget nemlétezőnek, a leróvást tehát ily esetben meg nem történtnek kell tekinteni: az adóügyi utmutató és ellenőrző hivatal az 1921: XXXIX. t.-c. 63. §-ának harmadik bekezdése b) pontja értelmében, tehát jogosan járt el, amidőn a panaszos terhére háromszoros összegben felemelt forgalmiadót állapított meg, amellyel szemben a törvényes rendelkezések nem ismerésével való védekezést figyelembe venni nem lehetett.

A szabálytalanul lerótt és ennélfogva figyelembe nem vett bélyegjegyek értékét azonban az illetéki szabályoknál hasonló esetben követett joggyakorlatnak megfelelően, mint a kincstár javára tartozatlanul eső értékösszeget, a kiszabott felemelt forgalmiadóba be kellett számítani, illetve a kivetett adóösszeget ehhez képest le kellett szállítani.

A felemelt forgalmiadónak méltányosságból való leszállítása pedig az említett végrehajtási utasítás 93. §-ának második bekezdése értelmében nem e biróság, hanem a pénzügyi hatóság hatáskörébe tartozik.

Fényüzési forgalmiadóvisszatérítés tárgyában döntésre végső fokon a pénzügyminisztérium illetékes. (Közigazgatási Biróság 19.086/1923. P. szám.)

A Közigazgatási Biróság hatásköre csak azoknak a jogvitas ügyeknek elbírálására terjed ki, amelyeket vagy az 1896. évi XXVI. t.-c., vagy

egyéb törvény — esetleg minisztertanácsi határozaton alapuló miniszteri rendelet — kifejezetten a Közigazgatási Biróság hatáskörébe utal s a 19. §. szerint ezt a hatáskört törvény és joghasonlatosság alapján kiterjeszteni nem lehet.

A fényüzési forgalmiadóról szóló 1920 : XVI. t.-c. 17. §-a meghatározza azokat az eseteket, amelyekben panasznak helye van, itt pedig az adó visszatérítésének kérdése felemlítve nincs, a panaszt tehát hatáskör hiányában vissza kellett utasítani.

Ha a lerótt váltóilleték ügyleti illetéknek minősül és nem a váltóúrlapok felhasználásáért jár, a váltóügyletnek hatálytalanítása esetén az illeték visszatérítendő. (Közigazgatási Biróság 4793/1924. P. szám.)

A m. kir. közigazgatási bíróság a panasznak helyet adva, korona visszatérítését elrendeli, mert a m. kir. közigazgatási bíróság az iratokhoz csatolt levelekből és az érdekelt felek egyező nyilatkozatából igazoltnak vette, hogy a kérdésben levő váltók kizárólag abból a célból állítottak ki, hogy a jegyintézetnél leszámítottassanak, ahol a panaszos kibocsátónak tárca-váltóhitel kontingense van és ellenértékét képezték annak az anyagnak, melyet az elfogadó cég a panaszos kibocsátónál rendelt.

Igazoltnak vette továbbá a bíróság, hogy a váltók a m. kir. állami jegyintézet által a panaszosnak, mint alaki hiba miatt leszámítolásra alkalmatlanok visszaadattak, hogy továbbá ez okból az érdekelt közt létesült áruszállítási ügylet és ennek folyományaként a kérdésben levő váltóügyletek is hatálytalanítottak, a használhatatlannokká vált váltók forgalomba nem kerültek és felhasználva nem lettek és még lejárat előtt az illeték visszatérítése végett az illetékes díj- és illetékkiszabási hivatalnál bemutatattak.

Ily tényállás mellett, tekintettel arra, hogy a lerótt illeték ügyleti illetéknek minősül és nem a váltó-úrlapok felhasználásáért jár, a váltóügyletnek hatálytalanítása folytán a panaszos részvénytársaságnak az illeték visszatérítésére irányuló igényét az 1868. évi XXIII. t.-c. 12. §-a alapján jogosnak elismerni és a rendelkező rész szerint határozni kellett.

Az illetékkötelezettség alá vont életjáradéki szerződés későbbi valorizálása után újabb illeték nem jár. (Közigazgatási Biróság 9335/1924. P. szám.)

A kiszabás alapjául szolgáló szerződési okirat szerint L. J. és L. M. kötelezték magukat, hogy ahelyett a 3600 K évi járadék helyett, amelyet néhai nagybátjuk: L. S. végrendelet szerint a panaszosnak fizetni tartoznak, évi 30 q buzának a fizetési korai tőzsei közepárát fogják félévi részletekben fizetni.

A jogügylettől a pénzügyigazgatóság 30 q buza q-ként 100.000 K-val számított 3.000.000 K értékének az eddigi 3600 K évi járadékot meghaladó 2.906.400 K-nyi részét a panaszos 78 éves voltára való tekintettel hatszoros összegben számítva, a panaszos terhére 17.978.400 K után 320/0-os ajándékozási illetéket állapított meg.

A követelés alaptalanságát vitató panaszt jogosnak kellett elismerni és a panaszost az illeték alól fel kellett menteni, mert 1905. évi január